

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 323/2017
23.11.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца „АА“ из ..., кога заступа пуномоћник Влада Кезић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ...-..., кога заступа пуномоћник Бранислав Живковић, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 9.644.815,27 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.424/17 од 18.05.2017.године, у седници већа одржаној дана 23.11.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.424/17 од 18.05.2017.године.

Образложење

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр.424/17 од 18.05.2017.године одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду П бр. 5999/15 од 25.10.2016.године, којом је одбијен тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу исплати износ од 9.644.815,27 динара, са законском затезном каматом на износ од 2.931.165,08 динара почев од 01.01.2007.године до исплате, на износ од 4.462.239,39 динара почев од 01.01.2008.године па до исплате, као и на износ од 2.251.410,80 динара почев од 01.09.2009.године па до исплате и обавезан тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 811.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужилац због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. истог закона и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка, које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Неоснован је навод ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су били у вишегодишњој пословној сарадњи на основу Уговора о дистрибуцији и продаји производа туженог почев од 10.01.2003.године, са анексима уговора за сваку годину закључно са 01.03.2007.године. Истим уговором уговорен је рабат тужиоца, а анексима је мењана и повећавана стопа рабата, те уговорени посебни бонуси у случају остварења квантитативних циљева продаје, које је одредио тужени. Уговором о дистрибуцији, кога су странке закључиле у марту 2008.године са анексом, такође су регулисане уговорне обавезе и права везана за послове дистрибуције и продају производа туженог. Предметним уговорима обавезе које се односе на комуналне таксе за постављање фрижидера за држање сладоледа, утрошак електричне енергије у фрижидерима, закуп јавних површина, одржавање фрижидера и други трошкови нису предвиђени као обавеза туженог, већ тужиоца као дистрибутера. Тужилац је туженом током 2006; 2007. и 2008.године издавао књижна задужења за наведене и друге вануговорне трошкове, које тужени није одбио, али их није ни платио. Њихов укупан износ од 9.634.815,27 динара представља предмет тужбеног захтева у овом спору.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили тужбени захтев за исплату наведених трошкова. Одбијање тужбеног захтева образложено је чињеницом да су странке Уговором о дистрибуцији од 04.03.2008.године поново регулисале узајамна права и обавезе везане за дистрибуцију и продају производа туженог. Тим уговором је предвиђено да тужилац сноси све трошкове у вези дистрибуције, постављања и одржавања фрижидера, укључујући и трошкове такси и других дажбина везаних за постављање фрижидера на јавним површинама, као и трошкове њихових прикључења на струјни прикључак. Чињеница да је тужилац туженом испоставио књижна задужења за те и друге вануговорне трошкове и да их је тужени примио, не значи да је аутоматски признао потраживање тужиоцу по том основу.

Неосновано је позивање ревидента на погрешну примену одредби члана 266. и 295. став 1. ЗОО. Одредба члана 266. ЗОО регулише обим накнаде штете која настане услед повреде уговора. Одредба члана 295. став 1. регулише престанак обавезе када се иста испуни, као и у другим законом прописаним случајевима. Парничне странке су поводом свог пословног односа имале закључене писане уговоре којима су у потпуности уредили своје уговорне односе. Тужиочев захтев се заснива на фактурисаним трошковима који нису уговорна обавеза туженог. Стога спорно потраживање није проузроковано повредом уговора од стране туженог. Из тог разлога тужилац неосновано захтева накнаду

стварне штете и измакле добити због неизвршења, или задоцњења у извршењу уговорне обавезе од стране туженог. Чињеница коју ревидент истиче да је редовно испостављао задужења туженом за наведене трошкове, те да је тужени своје вануговорне обавезе према тужиоцу на основу испостављених фактура испуњавао, не значи и његову сагласност да за себе створи и обавезу плаћања истих, тим пре што је уговором од 04.03.2008.године јасно дефинисано шта је чија обавеза. Одредба члана 17. Закона о облигационим односима обавезује стране у облигационом односу да изврше своју обавезу и одговорни су за њено испуњење, онако како она гласи.

На основу свега изложеног, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић